

Núria Florenza i Serra

VORA LA MAR

Maig.75

Sota el mantell d'un cel rogenic
s'amaga el sol. La tarda
s'adorna damunt la mar encalmada.
La platja resta deserta.
Les ones vénen i van, rondinegen
amb neguit. L'aire és tebi,
dintre de poc, la nit.
Comença a enfosquir-se,
estrelles presumides sortiran a passejar;
serà l'hora d'elles, l'hora meva,
hora plaent, hora d'encís.
No em moc.
Vora la mar, la meva mar,
somnia, penso, ploro,
cerco a Déu.
Més on és Déu?
Jo el presento,
Una tendror divina m'emplena l'esperit.
I o nets Déu?
Si ets pertot,
ets en aquest bocí de vida
que endavant sempre camina ensopegant.

Avui tot crida Mare.
Llegeixo ran de l'aigua enfosquida el nom.
Aquella criatura que se'n va saltant
l'ha brodatat sobre l'arena.
Diu Mare, el xisclet de l'ocell que vola,
la formiga que tinc dintre la mà,
el soroll de les onades,
i, quan la nit arribi
tota ella m'ho dirà.
Si el nom de Mare duu la pau,
amb Déu al cor no hi ha temença.
Negrors meves, fugiu!
amb els llavis tot reneix i tot comença.
La nit és arribada, l'aigua
s'ha endut el nom; la formiga
el cau; l'ocell el niu
i el meu fracàs de mare gola endins.
I no s'aplaça, el clam ressona
per l'espai, bressolat per la nit
i en cloure els ulls les estrelles
l'acollirà la matinada
amb més força i més delit.
Vora la mar i en solitud
llagrimajo el meu desig,
i tot empassant-me el plor
crido: Gràcies Déu!
per la besada cada jorn,
de la meva mare.